

Arrest

nr. 234 797 van 2 april 2020
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub 1 dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging.

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub 2 dat X en X, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum voor een lang verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen.

Gelet op de beschikkingen van 13 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHELLEMANS, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaken

Deze zaken hebben betrekking op een gezin van Syrische nationaliteit dat de oorlogssituatie aldaar ontvluchtte en terecht kwam in Jordanië.

Wat betreft de zaak sub 1

Verzoeksters dochter K. dient op 7 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 20 juni 2016 wordt dochter K. erkend als vluchteling.

Op 19 november 2017 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Amman, Jordanië een visumaanvraag (type D) in met oog op gezinshereniging met haar minderjarige dochter K. op grond van artikel 10, § 1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 november 2018 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij het gevraagde visum met het oog op gezinshereniging wordt geweigerd. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 10,1/1/7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door [K.I.] [°1973] teneinde haar dochter [T.K.] °2002 in België te vervoegen.

Overwegende dat [T.K.] aankwam in België op 07/10/2015 en een asielaanvraag indiende. In deze asielaanvraag stelt het kind dat in 2015 een man haar hand kwam vragen om te huwen met zijn neef, van Djiboutiaanse nationaliteit. Het kind verklaart dat haar familie hiermee instemde en een deel van de bruidsschat ontving, met name 10000 Jordaanse dinars, wat een enorme som geld is voor dat land.

[T.K.] verklaart dat ze in Jordanië huwde op 13-jarige leeftijd. Ze ging daarna met haar man naar Djibouti op basis van een vals paspoort met een oudere geboortedatum, via de oom van haar vader, om geen problemen te hebben aan de grens.

Ze scheidde van de man kort na haar aankomst in Djibouti. Het huwelijk duurde volgens haar verklaringen van januari 2015 tot juli 2015. Het is echter zeer verwonderlijk dat [T.K.] als minderjarig meisje de scheiding kon aanvragen in Djibouti.

Op 20/06/2016 wordt [T.K.] erkend als vluchteling.

Op 19/11/2017, ruim anderhalf jaar later, dient de moeder samen met 3 minderjarige kinderen, een aanvraag gezinshereniging in.

Op vraag van onze dienst, nam de ambassade een interview af van de aanvrager. De vrouw bevestigt dat haar dochter inderdaad huwde voor een periode niet langer dan 5 maanden en dat zij en haar echtgenoot hiervoor een bedrag hebben ontvangen van 14000 USD!

Uit de hierboven informatie kan dan ook niet anders dan gesteld worden dat [T.K.] werd uitgetrouwde op 13-jarige leeftijd door haar ouders, die hiervoor een belangrijke som geld ontvingen.

Volgens het asielrelaas zou het kind hebben toegestemd om zo haar ouders uit een precaire situatie te halen. Het is echter de vraag in hoeverre men in dergelijk geval kan spreken van een huwelijk uit vrije wil indien het amper 13-jarige kind hiermee vooral haar ouders wenst te helpen. Dit terwijl het eigenlijk aan de ouders is om toe te kijken op het welzijn van het minderjarige kind. Een dergelijke praktijk is hoe dan ook strijdig met de Belgische openbare orde.

Aangezien het kind in België, [T.K.], nog steeds minderjarig is en er geen enkel uitsluitend is dat een dergelijke praktijk niet meer zal worden toegepast door de moeder op het minderjarige kind, dient onze dienst het hoger belang van het kind in overweging te nemen teneinde deze te beschermen.

Immers blijft er een reëel risico dat het minderjarige kind nogmaals wordt uitgehuwelijkt tegen betaling, hetgeen een inbreuk zou betekenen op de Belgische openbare orde en de belangen van het kind zouden schaden.

Gelet op de bovenstaande elementen meent de Dienst Vreemdelingenzaken de visumaanvraag te weigering met oog op bescherming van het minderjarige kind.”

Wat betreft de zaak sub 2

De minderjarige verzoeksters, die de zussen zijn van K., dienen op 19 november 2017 bij de Belgische ambassade te Amman, Jordanië, elk een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Op 12 november 2018 neemt de verwerende partij in hoofde van elk van de minderjarige verzoeksters een beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing waarvan de motieven gelijklopend luiden als volgt:

“Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen [H.], [F.] en [S.] teneinde samen met hun moeder [K.I.] [°1973] hun zus [T.K.] °2002 in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag van de moeder echter het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering.

Overwegende dat het enige humanitaire element in de aanvraag van de kinderen, met name het samen reizen met de moeder teneinde de eenheid van het gezin te bewaren bijgevolg niet meer van toepassing is.

Overwegende dat, gelet op de weigering voor de moeder, de kinderen niet alleen achterblijven en er geen directe noodzaak is voor het toestaan van een humanitair visum.

Bijgevolg wordt ook de visumaanvraag van de meereizende kinderen geweigerd.”

2. Over de samenhang en de rechtspleging

2.1. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen, die op dezelfde dag werden genomen en betekend, betrekking hebben op leden van hetzelfde gezin. Beide beslissingen vormen het antwoord op een vraag om K., dochter en zus van verzoeksters, te kunnen vervoegen in het kader van een gezinshereniging in België. Daar de visumaanvraag van verzoekster, moeder van K., wordt geweigerd worden ook de visumaanvragen van verzoeksters, de minderjarige kinderen van verzoekster I., geweigerd. Een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zal dan ook gevolgen hebben voor de tweede, derde en vierde bestreden beslissing. Derhalve is het aangewezen in het belang van een goede rechtsbedeling om beide vorderingen, die in feite nauw met elkaar verbonden zijn, wegens verknoctheid samen te behandelen en te beslechten.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 7 februari 2019 in kennis gesteld van de verzoekschriften en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De verwerende partij heeft geen administratief dossier ingediend.

2.3. Op 19 december 2019 maakt verzoekster in de zaak sub 1 een aanvullend stuk over. Dit betreft een schriftelijk verslag van een videogesprek tussen verzoekster I., haar dochter K. en de voogd van dochter K., vertaald door een beëdigd vertaler. Ter terechtzitting leest de raadvrouw tevens een verklaring voor van dochter K., die op de zitting aanwezig is.

Zowel het aanvullende stuk als de voorgelezen verklaring betreffen elementen die dateren van na de bestreden beslissingen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het aanvullende stuk en de voorgelezen verklaring dienen dan ook uit de debatten te worden geweerd.

2.4. Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep in de zaak sub 1

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 3, 9, 10 en 12 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen in het Europese Gemeenschapsrecht, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 9, § 1, tweede lid, 2° van de Voogdijwet, van de artikelen 10, §1, 7° en 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

- Na een uitgebreid theoretisch betoog over de aangehaalde wets- en verdragsbepalingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, geeft verzoekster volgende informatie over kindhuwelijken bij Syrische vluchtelingen:

"Before the devastating conflict erupted in Syria, child marriage was significantly less common among Syrians. Estimates vary; but some show child marriage rates to be four times higher among Syrian refugees today than among Syrians before the crisis. This indicates that displacement; instability and poverty are driving the underage marriages.

Even some of the data collectors, who were selected from the community being surveyed, are struggling with the pressure to marry off their daughters.

"I am convinced that no girl should get married before the age of 18. But when it comes to reality, it is different!" said Iman, a Syrian refugee who was one of the data collectors.*

She explained that, as a widow and the sole breadwinner for her family, she has trouble supporting her three children and ageing father.

"For this, reason my cousin, out of his good heart; wanted to help out by getting engaged to my daughter and supporting us financially," she said." (stuk 13, UN, Youth Envoy, 'New study finds child marriage rising among vulnerable Syrian refugees', op <https://www.un.org/youthenvoy/2017/02/new-study-finds-child-marriage-rising-among-vulnerable-syrian-refugees/>) "3) FOR SYRIAN FAMILIES, MARRYING THEIR DAUGHTERS IS A DESPERATE RESPONSE TO EXTREME CIRCUMSTANCES.

Life is difficult for displaced families. Parents struggle to provide for their children and fear for their safety - particularly of sexual violence against girls. As a result, some come to the conclusion that marriage could protect their daughters from harm while providing them with a level of financial stability.

In many communities, marriage is seen as a way to "protect" a girl's virginity and "honour" and, by extension, a family's reputation. [5] Gender inequality clearly comes into play as these concerns rarely apply to boys and young men.

According to Save the Children, some girls are also married off to facilitate the entry of Syrian men into Jordan, a process easier for married men. Girls who marry Jordanian husbands may also be able to get sponsorship allowing them and the girls' family to move out of the camp. [6]"

<https://www.girlsnotbrides.org/child-marriage-and-the-syrian-conflict-7-things-you-need-to-know/>
Girls Not Brides is a global partnership of more than 1000 civil society organisations committed to ending child marriage and enabling girls to fulfil their potential.

"Poverty is the primary reason driving families to marry off their daughters, as life for many refugees who have fled the conflict in Syria becomes increasingly difficult." (stuk 14, Al Jazeera, Child Marriage rises among Syrian Refugee Girls, op <https://www.aljazeera.com/news/2018/04/child-marriage-rise-syrian-refugee-girls-180418084Q29464.html>).

" WHEN THE WAR came to Syria, even families who opposed it felt they had to marry off their teenage daughters for their protection. Now, as refugees, they face the same dilemma. (...)

The reasons why families consent to early marriage range from practicality- marrying off their daughters can ease a financial burden—to a desire to protect their honor from men outside of the community who might take advantage of them." (stuk 21, <https://www.nationalgeographic.com/photography/proof/2018/01/child-marriage-divorce-syrian-efuaees-turkey>)

"(...) indicates that raising money from bride price is not the primary motivation for most families who marry their children. In our focus discussion groups (FDGs) and interviews, child marriage was seen as a form of 'protection' and a way for families to keep the 'honour' of their daughters. It was also seen as a way to reduce the number of people in a household and the related economic burden of feeding their child, clothing her; etc" (stuk 15, CARE, "TO PROTECT HER HONOUR": Child marriage in emergencies - the fatal confusion between protecting girls and sexual violence, pg 7 https://insights.careinternational.org.uk/media/k2/attachments/CARE_Child-marriage-in-emergencies_2015.pdf)

"Child marriages increase during emergencies for two main reasons: • Increased poverty - leading not just to an increase in child marriage, but also to girls getting married at a younger age, as families struggle to survive. • Perceived threats to the 'honour' of the girl child - child marriage can be seen by communities as a means to protect girls during conflict, and is therefore a reaction to increased levels of (or perceived increases in) sexual violence." CARE, "TO PROTECT HER HONOUR": Child marriage in emergencies - the fatal confusion between protecting girls and sexual violence, pg13. https://insights.careinternational.org.uk/media/k2/attachments/CARE_Child-marriage-in-emergencies_2015.pdf

"There are a number of reasons why families are opting for child marriage for their daughters. As refugees, Syrian families are reliant on dwindling resources and are lacking economic opportunities. At the same time, they are all too aware of the need to protect their daughters from the threat of sexual violence. Given these pressures, some families consider child marriage to be the best way to protect their female children and ease pressures on the family resources " (stuk 16, Save the Children, TOO YOUNG TO WED The growing problem of child marriage among Syrian girls in Jordan, pg.1 <https://www.savethechildren.org/content/dam/global/reports/education-and-child-protection/too-young-to-wed.pdf>)

"Lack of employment and livelihood opportunities for Syrians within Jordan is consistently reported as one of the main factors in early marriage. They place a huge strain on the ability of parents to provide for their families. Reducing the economic burden on families - by reducing the number of 'mouths to feed' in a household - has been identified as a motivating factor for families to seek marriages for daughters." (Save the Children, TOO YOUNG TO WED The growing problem of child marriage among Syrian girls in Jordan, pg 5).

Er worden ook oplossingen naar voren geschoven:

"1. Empower girls with information, skills and support networks By bringing girls together to learn basic skills like numeracy and literacy, how to communicate and negotiate with others, how to stay healthy during their reproductive years, how to work together to solve problems, and how to earn and manage money, girls can become more knowledgeable and self-confident in refusing unwanted marriage.

2. Provide economic support and incentives to girls and their families Approaches that enhance the economic security of poor households can aid in curbing child marriage. Providing a girl or her family

with an incentive, such as a loan or an opportunity to learn an income-generating skill, can yield immediate economic relief for struggling families. Daughters who learn skills that enable them to earn an income in the future may be seen as adding more value to the family.

3. *Educate and rally parents and community members* Families and community elders are traditionally responsible for deciding when and who a girl marries. Educating them on how child marriage impacts a girl's health and future often sparks powerful change. With new knowledge, adults' attitudes and behaviours about child marriage can shift; they become more likely to challenge, rather than embrace, traditional expectations of girls.

4. *Enhance girls' access to a high quality education* Girls with no education are three times more likely to marry before 18 than those with secondary and higher education. When girls are in school they are less likely to be seen as ready for marriage by their families and community members.

5. *Encourage supportive laws and policies* Many countries with high rates of child marriage have passed legislation to prohibit the practice, or have established a legal age for marriage. Advocating for the implementation of these laws and raising awareness among community leaders helps strengthen and better enforce existing initiatives around girls' rights" (Save the Children, TOO YOUNG TO WED The growing problem of child marriage among Syrian girls in Jordan, pg. 9-10)

- Vervolgens licht verzoekster het eerste middel toe als volgt:

"GRIEVEN:

Eerste onderdeel: met betrekking tot de toepassing van artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet.

In hoofdde: Art. 10, § 1 stelt dat onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, waarna het de categorieën opsoemt van familieleden die rechthebbend zijn.

Bij punt 7 wordt vermeld, de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Er staat niet vermeld dat een ouder van een niet-begeleide minderjarige vluchteling slechts rechthebbend is onder voorbehoud van art. 12bis, waarin de bepaling van het hoger belang wordt opgenomen. Er wordt in art. 10, §1 enkel verwezen naar artt. 9 en 12. De toelating is van rechtswege en er is geen rechtsgrond voorhanden die verdere beperkingen aan dit recht kan stellen.

Er is qua nationaalrechtelijke bepalingen geen enkele wettelijke voorziening die het recht op gezinshereniging voor de ouder van een niet-begeleide minderjarige vluchteling ondergeschikt maakt aan diens hoger belang, en verwerende partij verwijst ook naar geen enkele dergelijke bepaling. De motivering is gebrekkig omdat de rechtsgrond ontbreekt.

Stel dat verwerende partij effectief naar art.12bis, §7 Vw. zou verwezen hebben, quod non, wilt 'terdege rekening houden met het hoger belang van het kind' ook zeggen dat het mogelijk is om op grond van het hoger belang een effectief recht op gezinshereniging niet te laten doorgaan hoewel aan alle voorwaarden voldaan is?

Uit de verduidelijking van de Europese Commissie aan de lidstaten (stuk 8, zie hoger) blijkt enkel dat het hoger belang vereist dat de aanvraag zo snel en soepel mogelijk behandeld wordt, dat administratieve bijdragen versoepeld kunnen worden, maar uit niets blijkt dat het een weigeringsgrond zou kunnen vormen voor de effectief rechthebbenden. De Commissie schrijft wel: "Wanneer een lidstaat een verzoek behandelt, moet de lidstaat er bijgevolg voor zorgen dat het kind niet van zijn ouders wordt gescheiden tegen hun wil, tenzij de lidstaat beslist dat de belangen van het kind een dergelijke scheiding vereisen, overeenkomstig de vastgestelde wetgeving en procedures. Voor een dergelijke beslissing moet een motivering worden gegeven om te waarborgen dat zij daadwerkelijk door de rechter kan worden getoetst", wat een scheiding van een kind van zijn ouders tegen hun wil mogelijk maakt

indien dit in het belang van het kind is, conform art. 9 VRK, maar dit dient nog steeds te verlopen overeenkomstig de vastgestelde wetgeving.

In voorliggend geval ontbreken die wettelijke bepalingen, en opnieuw blijkt niet uit het bovenstaande citaat, dat gezinshereniging ook kan geweigerd indien er effectief aan alle voorwaarden voldaan is en de personen rechthebbend zijn.

Gelet op het feit dat art. 9 VRK de scheiding van het kind van de ouders tegen hun wil in, maar in het belang van het kind, regelt, en art. 10 VRK deze mogelijkheid bij gezinshereniging niet vermeldt, dient er vanuit gegaan te worden, dat een weigering gezinshereniging geen 'scheiding' uitmaakt in de zin van art. 9 VRK, en er ook geen dergelijke weigeringsgrond voorzien is voor wat betreft de gezinshereniging die conform art. 10 VRK nog steeds zo soepel mogelijk dient te verlopen.

Het recht op gezinshereniging voor de ouder van een niet-begeleide minderjarige vluchteling komt ook niet louter die ouder toe, maar ook de referentiepersoon, en veronderstelt diens medewerking. De referentiepersoon moet documenten ter beschikking stellen, en het recht op gezinshereniging bestaat slechts in zoverre de ouder van de referentiepersoon effectief met die laatste komt samenleven. Het veronderstelt dus toestemming en medewerking van de referentiepersoon. En zoals hieronder besproken zal worden vereisen zowel art. 24 en 41 van het Handvest als art. 12 VRK dat de minderjarige referentiepersoon gehoord wordt om diens hoger belang in te kunnen schatten en om die de mogelijkheid te geven grieven kenbaar te maken tegen een voorgenomen negatieve beslissing.

Artikel 8 EVRM laat een inmenging in het recht op gezinsleven slechts toe voor zover deze bij wet voorzien is. Zoals eerder al geargumenteed voorziet geen enkele wettelijke bepalingen dat verzoekster niet met haar dochter kan herenigd worden.

Een wet, in de brede zin van het woord moet aangeven dat een beperking van het grondrecht mogelijk is. In de brede zin, wilt zeggen dat het niet noodzakelijk om een formele wet hoeft te gaan, maar dat het ook om infralegale besluiten en verordeningen, en zelfs ongeschreven recht kan gaan. Deze soepele voorwaarde gaat echter hand in hand met stringente kwalitatieve criteria. Een inmenging is slechts bij wet voorzien in de zin van het EVRM indien ze voldoende toegankelijk is voor de rechtsonderhorige en indien het toepassingsgebied en de normatieve inhoud an de regeling voldoende precies zijn om de gevolg ervan met redelijke voorspelbaarheid te voorzien. De rechtsgrond een inmenging moet m.a.w. 'toegankelijk' en 'voorzienbaar' zijn. Met 'toegankelijk' bedoelt het Hof dat de burger op de hoogte met kunnen zijn van de regels die in casu van belang en toepasselijk zijn. 'Voorzienbaar' betekent dat voldoende informatie moet worden verstrekt over het bestaan, de reikwijdte en de wijze van uitoefening van de inmenging. De rechtsonderhorige moet zich op basis van het geldende nationale recht een duidelijke en precieze voorstelling kunnen maken van wat hem bij de uitoefening van de edesbetreffende vrijheid te wachten staat. Hij zal zijn gedrag daarop moeten kunnen afstemmen (voorzienbaarheid). (P. De Hert, 'Artikel 8, Recht op Privacy, in J. Vande Lannotte en Y. Haeck, Handboek EVRM, deel 2, Artikelsgewijze commentaar, vol. 1, 2004, Intersentia, pg 716-717).

Artikel 22 van de Grondwet is strenger dan artikel 8 van het EVRM, en laat enkel toe dat de wetgever expliciet voorziet in de inmenging in de persoonlijke levenssfeer. Artikel 22 G.W. stelt: "Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-ieven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht". Zoals P. De Hert schrijft: "enige marge om met ongeschreven normen te werken bestaat niet" (P. De Hert, 'Artikel 8, Recht op Privacy, in J. Vande Lannotte en Y. Haeck, Handboek EVRM, deel 2, Artikelsgewijze commentaar, vol. 1, 2004, Intersentia, PO 718).

In voorliggend geval is er geen nationaalrechtelijke bepaling voorhanden die op voorzienbare wijze mogelijk maakt dat iemand die recht heeft op gezinshereniging dit recht alsnog ontzegd wordt. Gelet op het feit dat ook art. 9 VRK vereist dat er nog toepasselijk recht en procedures zijn die een scheiding in het hoger belang mogelijk maken, dient er geoordeeld te worden dat een duidelijk uitgewerkt nationaalrechtelijke regelgeving hieromtrent effectief onontbeerlijk is.

Tweede onderdeel: met betrekking tot de toepassing van art. 3, 9, 10 en 12 VRK, en artikel 24 en 41 van het Handvest

Conform art. 2,c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn is de "gezinshereniger" niet verzoekende partij, maar "de onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens

gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden". De bestreden beslissing is enkel tot X gericht, en niet tot de gezinshereniger, referentiepersoon, die het eigenlijke recht op gezinshereniging geniet en met betrekking tot wie de relevante wettelijke bepalingen dienen gerespecteerd te worden, zoals art. 41 van het Handvest.

Noch de referentiepersoon, noch haar voogd, noch haar raadsman, noch de verzoekende partij had enig idee dat er in het kader van het hoger belang van de referentiepersoon een weigeringsbeslissing zou genomen worden.

Artikel 9, § 1, tweede lid, 2° van de Voogdijwet voorziet ook dat de voogd bevoegd is om in het belang van de minderjarige te waken over de naleving van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd had in deze procedure zeker een rol te spelen.

Verzoekende partij en de referentiepersoon hun raadsman hadden verschillende keren laten weten aan verwerende partij dat indien er vragen waren, indien zij zaken konden ophelderen, zij niets liever wilden dan geraadpleegd worden om exact dit te doen.

Verwerende partij had de referentiepersoon zelf moeten bevragen omtrent haar hoger belang, omtrent haar verlangen herenigd te worden met haar moeder en haar zussen, omtrent haar gezinsleven, omtrent haar leven hier in België, omtrent hoe haar huwelijk en echtscheiding met die man uit Djibouti verlopen is, hoe haar verhouding met haar ouders was, of er met geweld bedreigd werd of niet, hoe haar verhouding met haar ouders nu is, en of zij zelf meent dat er enig risico is dat dit ooit opnieuw zou gebeuren, et cetera.

Zonder deze informatie wordt niet enkel de referentiepersoon haar hoorrecht samen met haar hoger belang als kind geschonden op een procedureel niveau, het is voor verwerende partij ook onmogelijk om zonder deze informatie tot een enigszins onderbouwde inschatting van haar hoger belang als kind te komen.

De referentiepersoon heeft op het CGVS iets omstandiger uiteengezet hoe haar huwelijk is verlopen. Het gehoorverslag werd opgevraagd bij het CGVS (stuk 18) maar dit werd tot op heden niet verkregen. Kopie van het verslag opgesteld door de aanwezige raadsman wordt dan ook gevoegd als stuk (stuk 17).

Op de vraag hoe ze haar 'man' ontmoet heeft legt ze uit X hem voorgesteld had aan haar vader en die vroeg of ik hem wou huwen. Haar vader had uitgelegd dat hun financiële situatie erg slecht was, de broers hadden geen werk. Ze verklaart dat haar moeder niet akkoord was met het huwelijk, haar vader ook niet echt, maar door die financiële situatie wilde ze naar eigen zeggen zich opofferen voor haar familie.

Ze verklaart dat ze eerst bang was omdat haar 'man' ouder was. Toen ze had nagedacht vroeg de man wat ze beslist had, en zei ze dat ze akkoord ging. Ze verklaart dat de man geld vroeg aan haar ouders om met haar te huwen (een bruidschat).

Ze verklaart dat ze enkel religieus gehuwd zijn, in Jordanië. Ze verklaart dat haar man erg radicaal was, dat alles zonde was voor hem, en hij haar een gezichtssluier dragen liet dragen. Ze liet hem niet weggaan, en dat was volgens de referentiepersoon ook de reden voor de scheiding.

Ze heeft eerst zes maand gescheiden geleefd van haar. Ze bleef toen in Jordanië bij haar gezin. Het CGVS vroeg hoe de band met haar ouders in die periode was. De referentiepersoon verklaarde dat die goed was, maar dat haar moeder wat nerveus was. X was in Syrië gestopt met studeren na haar ongeluk maar haar man wilde dat ze kon lezen en schrijven. Ze kreeg les en haar moeder stond erop dat ze het leerde. De referentiepersoon verklaart: "Zij deed dat in mijn belang, maar ik begreep het niet en maakte me kwaad op haar."

De band met haar vader was goed toen. De referentiepersoon verklaarde dat haar 'man' niet op de hoogte bleek te zijn van haar epilepsie, en dat erna hun relatie verslechterde. Hij sprak niet meer tegen haar en ze gaf aan te willen scheiden.

De referentiepersoon kon naar kennissen van haar gezin in Turkije. Ze verklaart dat haar'man' haar een som geld gaf, maar niet de bruidschat.

Ze verklaart ook dat ze gescheiden is 'vanuit' Jordanië en niet Djibouti.

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat verzoekster en haar man een deel van de bruidschat kregen, 14.000 USD, maar er wordt niet verduidelijkt dat verzoekende partij de bruidschat zelf eerst heeft betaald aan de 'man' van haar dochter, en dat ze maar 14.000 USD terugkreeg van dit bedrag. Het is onduidelijk op dit punt wie aan wie wat betaald heeft en welk bedrag terugbetaald werd.

De referentiepersoon schrijft in een brief (stuk 7) dat het voor haar belangrijk is dat haar moeder en zussen zo snel als mogelijk bij haar in België komen wonen. Ze schrijft dat ze hen erg mist en nodig heeft. Ze voelt zich hier alleen zonder hen. Ze benadrukt dat ze in volle bewustzijn haar instemming gegeven heeft voor het huwelijk omdat ze dacht dat ze haar familie financieel zou kunnen ondersteunen en de "immense medische kosten" die gemaakt werden zou kunnen betalen. Ze geeft aan dat ze weet dat haar moeder die beslissing nu niet meer zou nemen. Dat haar moeder haar zegt dat haar prioriteiten zijn dat ze nu goed studeert, een diploma behaalt zodat ze later zelfstandig kan zijn en niet afhankelijk van een man hoeft te zijn. Ze dat ze sinds 8 maanden een relatie met een jongen heeft uit Afghanistan en dat haar moeder die relatie goedkeurt. Ze wijst ook op het hoger belang van haar zussen. En dat het van belang is dat goed onderwijs kunnen volgen, wat in Jordanië actueel niet kan. Ze geeft ook aan erg verbaasd te zijn dat ze niet gehoord werd door verwerende partij.

Een kindhuwelijk valt geenszins te relativiseren en maakt een ernstige mensenrechtenschending uit. Het is echter van essentieel belang om het betrokken kind haar eigen mening hierin te horen en af te wegen conform haar leeftijd en maturiteit, en rekening te houden met de omstandigheden eigen aan de zaak indien er een inschatting zou gemaakt worden van het risico dat dit zich opnieuw zou voordoen en van hoe actueel dit risico is.

Er moet rekening gehouden worden met het feit dat de referentiepersoon heeft ingestemd met haar huwelijk omdat ze meende dat dit noodzakelijk was voor haar gezin gezien de financieel-economische omstandigheden en ziektekosten in een oorlogssituatie. In vergelijking met sommige andere verhalen in de boven reeds geciteerde rapporten omtrent kindhuwelijken bij Syrische meisjes, blijkt haar ouders in eerste instantie tegen het idee gekant waren, dat er plaats was voor inspraak van de referentiepersoon, dat ze zelf kon beslissen te scheiden, dat er een bekommernis was om haar welzijn en onderwijs.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat het louter door de oorlog en ontheemding en de levensbedreigende armoede die ermee gepaard gaat dat exponentieel veel meer Syrische minderjarige meisjes zijn gehuwd nadat de oorlog is uitbroken dan ervoor.

«Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat de omstandigheden voor een Syrisch gezin in de oorlog onnavolgbaar zijn, uiterst specifiek en er soms extreme beslissingen genomen worden om te kunnen overleven. Er dient in rekening gebracht te worden dat Syrische gezinnen hun dochters hebben uitgehuwelijkt omdat ze door de oorlog en levensbedreigende armoede geen andere manier zagen om de overlevingskansen van hun gezin te waarborgen.

Overweging 4 van de gezinsherenigingsrichtlijn vereist ook een dergelijke lezing gezien erop gewezen wordt dat gezinshereniging bijdraagt tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit en de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te verstrekken.

De hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM over art. 8 EVRM en gezinshereniging voor erkende vluchtelingen vereist ook dat er bijzondere rekening gehouden wordt met hun kwetsbaarheid en de chaotische, bedreigende situatie waar ze zich in bevinden, wat begrip vraagt voor de levensbedreigende armoede en wanhoop die verzoekster ertoe gedreven heeft in te stemmen met het huwelijk van haar dochter, en de specifieke omstandigheden waarin dit denkbaar was geworden.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat de referentiepersoon ondertussen 16 jaar oud is, hier zelfstandig leeft en woont, dat ze een relatie heeft met een Afghaanse jongen en haar moeder die relatie goedkeurt. Er dient rekening gehouden te worden met haar gevorderde ontwikkeling, maturiteit en beslissingscapaciteiten.

Er dient eveneens rekening gehouden te worden met het feit dat in de voorbije jaren vanuit Jordanië er geen enkel andere dochter is van verzoekster die als minderjarige gehuwd is.

Er dient in rekening gebracht te worden dat indien het visum wordt toegestaan verzoekster hier in België is met haar overige dochters en er geen situatie van extreme behoefte meer bestaat die enigszins het kader kan vormen waarin een beslissing als instemmen met het huwelijk van je minderjarige dochter kan plaatsvinden.

Er dient in rekening gebracht te worden dat indien er ooit een dergelijk huwelijk zou gepland worden, en werkelijk niets wijst erop dat dit het geval zou zijn of zelfs maar een actueel risico zou zijn, het Belgisch gerecht en de ordediensten zouden ingelicht worden en optreden.

Verwerende partij voert geen enkel onderzoek naar het hoger belang als kind van X

X

X, hoewel zij alle drie eveneens minderjarig zijn, en getroffen worden door de beslissing. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat indien verwerende partij er effectief van overtuigd is dat er een risico bestaat dat de referentiepersoon zou worden uitgehuwelijkt, dit risico groter zou zijn voor Hajar, Fatin en Sarah gezien zij effectief bij de moeder zijn, in situatie van ontheemding, en het in hun hoger belang zou zijn hen hier te brengen, uit de Jordaanse omgeving en binnen het bereik van de Belgische Staat. Indien de redenering van verwerende partij zou gevolgd moeten worden, quod non, dan zou het in het hoger belang van de overige minderjarigen zijn hierheen gebracht te worden.

Er dient eveneens rekening gehouden te worden met het feit dat de raadsman van verzoekster nog op 7 november 2018 heeft laten weten dat de referentiepersoon erg angstig was gescheiden te zullen worden van haar moeder en zussen en helemaal overstuurd was, wat er toch op wijst dat gezinshereniging sterk in haar belang is.

Er dient eveneens rekening te worden gehouden met het feit dat de aanvraag een jaar heeft geduurd zonder dat er ooit een objectieve reden werd gegeven of er omtrent gemotiveerd werd waarom de normale beslissingstermijn niet zou volstaan, terwijl het in het hoger belang van de betrokken minderjarigen is om snel en duidelijk een antwoord te krijgen omtrent de mogelijkheid gezinshereniging. Dit is niet gebeurd, integendeel, er werd verscheidene keren verkeerde informatie werd gegeven en noch de referentiepersoon, noch haar voogd of netwerk werd in de beslissing omtrent haar hoger belang betrokken.

Zoals uit de rechtspraak van het Hof van Justitie ivm art. 24 Handvest en het artikel zelf blijkt heeft elke kind in de bestuurlijke procedure die het betreft er recht op dat aan zijn mening belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar bijzondere omstandigheden en maturiteit. De referentiepersoon is matuur, dat blijkt niet louter uit haar leeftijd maar ook op de intelligentie die ze toont tijdens haar CGVS gehoor en in haar brief. Een beslissing over haar belang als kind kan en mag niet gemaakt worden zonder dat verwerende partij haar hierover omstandig hoort.

Zoals al uiteengezet is zij ook de begunstigde van de gezinshereniging en diegene die het effectieve recht uitoefent. In kader van art. 41 van het Handvest komt haar dan ook eenduidig het recht toe gehoord te worden vooraleer er een beslissing genomen wordt die haar van haar zussen en moeder scheidt.

Het VN-Kinderrechtencomité heeft verduidelijkt dat art. 12 VRK, het participatierecht van het kind, fundamenteel en eenvoudigweg verplicht is om het hoger belang te kunnen inschatten (stuk 10, §2 en §70), om diens leeftijd en maturiteit in te kunnen schatten (stuk 10, §10). Hoe groter de impact op het kind, hoe relevanter dat de maturiteit van het kind correct wordt ingeschat (stuk 10, §30). Veel relevanter voor de referentiepersoon dan gescheiden te worden van haar moeder en zussen, zgn. in haar belang, wordt het niet. Zij moet gehoord en betrokken worden in het onderzoek dat tot een dergelijke beslissing kan leiden. Indien er beslist wordt dat het kind gescheiden moet worden of blijven van het gezin omwille van verwaarlozing of misbruik dient het kind gehoord te worden en dient de mening van het kind in rekening gebracht te worden (stuk 10, §53).

Het onderzoek naar het hoger belang van de referentiepersoon is dus fundamenteel gebrekkig en dient opnieuw verricht te worden.

Ten overvloede, in zoverre Uw Raad van oordeel zou zijn dat de 'scheiding' vermeld in art. 9 VRK een weigering gezinshereniging kan uitmaken (hoewel dit door art. 10 VRK wordt geregeld en het feit dat het

om twee verschillende bepalingen gaat impliceert dat het om twee onderscheiden situaties gaat), dient er wat betreft de scheiding van de referentiepersoon van haar moeder en zussen in haar hoger belang kan het volgende opgemerkt worden.

Artikel 9 VRK vereist dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Een scheiding van het gezin kan dus, in het belang van het kind, maar de voorwaarden die gesteld worden is dat er in overeenstemming met toepasselijk recht dient gehandeld te worden en de scheiding dient noodzakelijk te zijn in het belang van het kind.

In casu zijn er geen wettelijke bepalingen die het toepasselijk recht of de toepasselijke procedures regelen, en zijn er dus ook geen waarborgen voor de betrokkenen dat dit correct en op tegenspraak gebeurt.

Er wordt in de bestreden beslissing evenmin aangetoond dat de scheiding noodzakelijk zou zijn in het belang van het kind. Er wordt enkel gewag gemaakt van een risico, waarvan de inschatting overigens incorrect werd gemaakt.

Art. 9.2 VRK vereist ook dat alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen, wat in casu niet gebeurd is.

Het VN Kinderrechtencomité (stuk 11, § 61) benadrukt dan ook nog eens dat scheiding van familie niet mag indien andere, minder verregaande maatregelen kunnen genomen worden om het kind te beschermen. Economische redenen kunnen niet volstaan om een scheiding van het kind te rechtvaardigen. Vooraleer over te gaan tot scheiding moet de staat de ouders eerst steun verlenen om de capaciteit te versterken van het gezin om het kind te beschermen.

Het blijkt duidelijk uit de verklaringen van de referentiepersoon en de objectieve informatie gevoegd i.v.m. kindhuwelijken door Syrische vluchtelingen, dat de redenen daartoe economisch zijn. Indien de moeder en de zussen hier verblijven zal de Belgische Staat de steun geven die verplicht is te geven en de capaciteit van het gezin verder versterken om het kind te beschermen.

Verwerende partij toont geenszins aan vooraleer te beslissen over de weigering gezinshereniging andere, minder intrusieve maatregelen overwogen te hebben. Uit stuk 16, pg. 9 en 10 blijken ook oplossingen om het risico op kindhuwelijken in landen van opvang in de regio te mitigeren. De oplossingen in België zouden gelet op de werking van ons gerecht en beschermingsmogelijkheden t.o.v. kinderen nog vele malen groter moeten zijn.

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest door de verklaringen van de referentiepersoon op het CGVS niet op te vragen, door geen enkele informatie omtrent kindhuwelijken bij Syrische vluchtelingen op te vragen, door geen rekening te houden met hetgeen de raadsman van verzoekster omtrent de referentiepersoon op 7 november 2018 heeft overgemaakt.

Verwerende partij heeft de rechtszekerheid in het gedrang gebracht door verkeerde informatie aan verzoekster te geven.

Verwerende partij heeft het hoger belang van het kind onvolledig ingeschat en fundamenteel gebrekkig toegepast voor wat betreft de referentiepersoon, en dit helemaal niet toegepast voor wat betreft haar minderjarige zussen.

Verwerende partij heeft het hoorrecht en participatierecht van de referentiepersoon geschonden, en is mede daardoor niet tot een correcte inschatting van het hoger belang van het kind kunnen komen.

Verwerende partij heeft het recht op gezinshereniging conform art. 10, §1, 7° Vw. van verzoekster geschonden, en heeft de motiveringsplicht geschonden door geen wettelijke bepalingen aan te wijzen op grond waarvan de gezinshereniging geweigerd werd.

Verwerende partij heeft de referentiepersoon haar recht op een gezinsleven geschonden, en haar recht om niet gescheiden te worden van haar moeder en zussen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de toepassing van artikel 12bis § 7 van de Vreemdelingenwet geldt voor alle aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet worden ingediend.

Artikel 12bis § 7 Vw. vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 5, § 5, van de Richtlijn 2003/86/EG.

Artikel 5, § 5 van richtlijn 2003/86/EG bepaalt:

“Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”

Er wordt opgemerkt dat artikel 5 § 5 van de Richtlijn 2003/86/EG ressorteert onder het hoofdstuk III “indiening en behandeling” van die Richtlijn.

Volledigheidshalve wordt tevens opgemerkt dat de aanvraag van de verzoekende partij ressorteert onder het toepassingsgebied van deze richtlijn.

Artikel 3 1. van voormelde richtlijn stelt immers:

“Deze richtlijn is van toepassing wanneer de gezinshereniger wettig in een lidstaat verblijft, in het bezit is van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van één jaar of langer en reden heeft om te verwachten dat hem een permanent verblijfsrecht zal worden toegekend, indien de leden van zijn gezin onderdanen van een derde land met ongeacht welke status zijn”.

Kortom, aangezien de aanvraag van verzoekende partij ressorteert onder het toepassingsgebied van richtlijn 2003/86/EG, kan hij niet stellen dat hij om een of andere reden niet onder de toepassing van artikel 5 van die richtlijn zou vallen, wel integendeel.

Vermits artikel 12bis §7 Vw, de omzetting betreft van de voormelde richtlijn, is het niet meer dan logisch dan dat dit wetsartikel ook van toepassing is op de aanvraag van verzoekende partij.

De reglementering over de wijze van indienen en de (duur van) de behandeling (artikel 12bis vw. en artikel 5 richtlijn 2003/86/EG) heeft wel degelijk betrekking op alle aanvragen die op grond van art. 10 en van de gezinsherenigingsrichtlijn worden ingediend.

Een en ander blijkt ook uit de bewoordingen van artikel 12bis, § 7 Vw, dat luidt als volgt:

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind” [...].

Art. 12bis § 7 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “de aanvraag”, kortom iedere aanvraag die wordt ingediend door de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt.

Art. 12bis § 7 van de Vreemdelingenwet voorziet zonder enige uitzondering dat de aanvraag het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Tot slot wordt opgemerkt dat de verwerende partij ter zake een ruime beoordelingsvrijheid heeft en dat verzoekster gehoord werd op de ambassade en dat verschillende inlichtingen werden opgevraagd en bekomen. De dochter werd gehoord in het kader van de asielaanvraag en zij bevestigde dat zij werd uitgehuwelijkt door haar ouders.

Men kan bezwaarlijk stellen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

Het eerste middel is bijgevolg ongegrond.”

3.3. Voorafgaande beschouwing

De bestreden beslissing vormt het antwoord op een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging. Deze visumaanvraag werd op 19 november 2017 ingediend door verzoekster in functie van haar dochter K., erkend vluchteling, op grond van artikel 10, § 1, 7° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

Het wordt niet betwist dat artikel 10, § 1, 7° van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 10, lid 3, onder a) van richtlijn 2003/86/EG (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, doc51K2478/001, 69-70).

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven ((zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat de datum van het indienen van het verzoek om internationale bescherming geldt als uitgangspunt voor de beoordeling of een vluchteling als minderjarige moet worden gekwalificeerd in het kader van artikel 2, onder f) juncto artikel 10, lid 3, onder a) van richtlijn 2003/86/EG (HvJ 12 april 2018, C-550/16, *A. en S. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, par. 60). Het Hof redeneerde als volgt:

“Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C-338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).”

De geboortedatum van dochter K. is 1 januari 2002.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat dochter K. een beschermingsverzoek heeft ingediend op 7 oktober 2015 en dat zij als vluchteling werd erkend op 20 juni 2016. Op beide tijdstippen was zij dus nog minderjarig.

Verzoekster verzocht op 19 november 2017 om gezinshereniging in het kader van artikel 10, § 1, 7° van de Vreemdelingenwet. Weliswaar werd deze aanvraag ingediend *“ruim anderhalf jaar later”* dan de erkenning van dochter K. als vluchteling, maar ook op dit tijdstip van de visumaanvraag was dochter K. nog minderjarig.

Op 12 oktober 2018 werd de bestreden beslissing genomen en onderhavig beroep werd ingediend op 13 november 2018.

Dochter K. is inmiddels op 1 januari 2020 meerderjarig geworden.

Het gegeven dat dochter K. recent meerderjarig is geworden, heeft echter geen invloed op huidige procedure. Zoals vermeld, blijkt uit voormelde rechtspraak van het Hof dat de datum van het indienen van het beschermingsverzoek beslissend is om de voorwaarde van minderjarigheid in het kader van artikel 10, lid 3, onder a) van richtlijn 2003/86/EG te beoordelen. In het licht van een richtlijnconforme interpretatie, besluit de Raad dat dochter K., de referentiepersoon in functie van wie verzoekster een aanvraag om gezinshereniging indiende, nog steeds voldoet aan de voorwaarde *“jonger dan achttien jaar”* te zijn, in de zin van artikel 10, § 1, 7° van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot het eerste onderdeel van het eerste middel

3.4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na verwijzing naar het beginsel van het hoger belang van het kind, de aanvraag om gezinshereniging wordt geweigerd, *“met oog op bescherming van het minderjarig kind”*.

Verzoekster betwist dat een aanvraag om gezinshereniging die is gestoeld op artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet alsnog kan worden geweigerd wanneer aan alle in deze bepaling gestelde voorwaarden is voldaan en de betrokken personen bijgevolg rechthebbend zijn. Zij meent dat aan een toelating van rechtsweg geen verdere beperkingen kunnen worden gesteld.

3.4.2. Uit artikel 10, § 1, 7° van de Vreemdelingenwet volgt dat de ouder van een kind, dat als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen en als vluchteling werd erkend, van rechtswege wordt toegelaten tot verblijf voorzover deze ouder aan bepaalde voorwaarden voldoet. In het bijzonder mag de ouder geen gevaar vormen voor de volksgezondheid noch voor de openbare orde of nationale veiligheid. Er is ook een samenwoonstvereiste: de ouder moet met zijn of haar kind samenleven.

Het Hof benadrukt in de reeds vermelde zaak C-550/16 dat de richtlijn 2003/86 op algemene wijze het bevorderen van gezinshereniging en het bieden van bescherming aan derdelanders, met name aan minderjarigen, nastreeft. Artikel 10, lid 3, onder a) van deze richtlijn beoogt hierbij specifiek een grotere bescherming te bieden aan die vluchtelingen die alleenstaande minderjarigen zijn (par. 44).

Het Hof concludeert verder dat artikel 10, lid 3, onder a) van richtlijn 2003/86 de lidstaten een precieze positieve verplichting oplegt, waaraan een duidelijk omschreven recht is verbonden (par. 43). Alleenstaande minderjarige vluchtelingen beschikken aldus over een recht op gezinshereniging voor hun bloedverwanten in de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn. Artikel 10, lid 3, onder a) verplicht de lidstaten om in dit geval gezinshereniging van bloedverwanten in de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn van de gezinshereniger toe te staan *“zonder dat zij daarbij over een beoordelingsmarge beschikken”*.

Dat lidstaten in het kader van artikel 10, lid 3, onder a) van richtlijn 2003/86/EG geen enkele beoordelingsmarge hebben en verplicht zijn om gezinshereniging toe te staan, mag er evenwel niet toe leiden dat de belangen van de niet-begeleide minderjarige vluchteling worden geschaad. De belangen van een niet-begeleide minderjarige vluchteling omvatten immers niet enkel het behoud van de gezinseenheid maar ook het welzijn van het betrokken kind in ruime zin (zie in deze zin de brede consensus in internationaal recht, door de Raad bijgetreden, zoals verwoord in EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136). Hoewel de verantwoordelijkheid voor het welzijn van kinderen in de eerste plaats bij hun ouders ligt, neemt deze primaire verantwoordelijkheid van ouders niet weg dat de verwerende partij, indien ouders die verantwoordelijkheid niet of onvoldoende nemen, de verplichting heeft te waken over de rechten en belangen van minderjarige kinderen die zich op het Belgische grondgebied bevinden. Het kan niet worden uitgesloten dat er in bepaalde gevallen een noodzaak bestaat om een niet-begeleide minderjarige vluchteling te beschermen tegen zijn ouders. Wanneer indicaties in deze zin aanwezig zijn, getuigt het van goed bestuur dat de verwerende partij de belangen van de betrokken niet-begeleide minderjarige vluchteling ter harte neemt en nader onderzoekt.

Hiermee geeft de verwerende partij in wezen gevolg aan artikel 5, lid 5 van richtlijn 2003/86/EG dat lidstaten verplicht om bij de behandeling van een verzoek om gezinshereniging terdege rekening te houden met de belangen van minderjarige kinderen. Gelet op de bewoordingen van artikel 5, lid 5 en de situering ervan in Hoofdstuk III van deze richtlijn dat handelt over de *“Indiening en behandeling van het verzoek”* blijkt dat deze verplichting op algemene wijze is gesteld en geldt ten aanzien van elk verzoek om gezinshereniging in het kader van een tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 (zie in deze zin ook HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en 357/11, *O. en S.*, par. 81).

Deze bepaling werd omgezet in artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet dat eveneens op algemene wijze bepaalt dat in het kader van het onderzoek van een aanvraag om gezinshereniging terdege rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind. De verplichting om rekening te houden met het hoger belang van het kind geldt voor alle aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet worden ingediend en voor elke beslissing die gevolgen heeft voor de betrokken kinderen. De verwerende partij is ertoe gehouden om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen over gezinshereniging die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen. Enkel zo is een nuttige en pertinente toepassing van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet verzekerd (zie in deze zin RvS 27 november 2019, nr. 13.565 (c): *“L'article 12bis, § 7 de la loi du 15 décembre 1980 ne prévoit pas davantage que l'intérêt supérieur de l'enfant ne doit être pris en compte que pour les seules décisions dont il est destinataire. En considérant que l'obligation de prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant s'applique à toute décision qui a des répercussions sur lesdits enfants, le juge administratif ne donne pas à la loi une portée excessive mais en assure une application utile et pertinente.”*).

Artikel 5, lid 5 van richtlijn 2003/86/EG moet worden gelezen in samenhang met artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dit Handvest is in casu van toepassing

aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van richtlijn 2003/86/EG (zie art. 51 Handvest en HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Åkerberg, pt. 21).

Artikel 24 van het Handvest luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, *Pb. C.* 30 maart 2010, afl. 83, 395) (eigen onderlijning).

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: *“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”* (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, *Pb. C.* 14 december 2007, afl. 303, 17). Omdat deze Toelichtingen belangrijke interpretatieve waarde hebben en zijn opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest, moeten zij door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten, en dus ook de Raad, naar behoren in acht te worden genomen (art. 52, § 7 Handvest). De Raad acht het dan ook relevant om voormelde beginselen uit het VN Kinderrechtenverdrag mee in overweging te nemen bij het verdere onderzoek van deze zaak.

In dit kader neemt de Raad kennis van artikel 9 van het VN Kinderrechtenverdrag dat bepaalt dat Staten *“waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders (...)”* (eigen onderlijning).

Voorts stelt artikel 10 van het VN Kinderrechtenverdrag: *“In overeenstemming met de verplichting van de Staten die partij zijn krachtens artikel 9, eerste lid, worden aanvragen van een kind of van zijn ouders om een Staat die partij is, voor gezinshereniging binnen te gaan of te verlaten, door de Staten die partij zijn met welwillendheid, menselijkheid en spoed behandeld. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijke aanvraag geen nadelige gevolgen heeft voor de aanvragers of hun familieleden.”* Verder stipuleert artikel 10: *“Een kind van wie de ouders in verschillende Staten verblijven, heeft het recht op regelmatige basis, behalve in uitzonderlijke omstandigheden, persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders te onderhouden.”* (eigen onderlijning).

Uit het geheel van wat voorafgaat, volgt dat lidstaten kunnen afwijken van de verplichting in het kader van richtlijn 2003/86/EG om gezinshereniging toe te staan tussen een niet-begeleide minderjarige vluchteling en zijn ouders maar enkel in uitzonderlijke situaties waar een scheiding tussen ouder en kind noodzakelijk is in het belang van het kind. Dezelfde lijn handhaaft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van artikel 8 van het EVRM (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 136: *“(...) it dictates that the child's ties with its family must be maintained, except in cases where the family has proved particularly unfit. It follows that family ties may only be severed in very exceptional circumstances and that everything must be done to preserve personal relations and, if and when appropriate, to “rebuild” the family.”*)

Bijgevolg blijkt dat de bestreden beslissing een juridische grond vindt in het toepasselijk recht, in casu artikel 10, § 1, 7° juncto artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 10, lid 3, onder a) en artikel 5, lid 5 van de richtlijn 2003/86/EG in samenhang met artikel 24 van het Handvest.

De scheiding tussen verzoekster en dochter K., die door de bestreden beslissing in stand wordt gehouden, is aldus bij wet voorzien.

Dat in de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke vermelding wordt gemaakt van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk. Er wordt immers wel uitdrukkelijk verwezen naar het beginsel van *“het hoger belang van het kind”* hetgeen volstaat om aan te nemen dat verzoekster na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, wist of redelijkerwijze kon weten om welke wetsbepaling het ging (cfr. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de

vernietiging van de bestreden beslissing indien dit verzoekster zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166). Verzoekster toont niet aan op welke wijze zij in haar belangen werd geschaad door het niet vermelden van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing. Alleszins citeert zij dit artikel in haar verzoekschrift en maakt zij dus niet aannemelijk dat zij niet wist of kon weten op welke juridische grondslag de bestreden beslissing werd genomen.

3.4.3. Het eerste onderdeel van het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.5. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het eerste middel

3.5.1. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat dochter K. werd uitgehuwelijkt op 13-jarige leeftijd door haar ouders, die hiervoor een belangrijke som geld ontvingen. De verwerende partij oordeelt dat zulke praktijk in strijd is met de Belgische openbare orde. Vervolgens overweegt de verwerende partij dat aangezien dochter K. nog steeds minderjarig is en er geen enkel uitsluitel is dat een dergelijke praktijk niet meer zal worden toegepast door de moeder op het minderjarige kind, het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen om dit kind te beschermen. De verwerende partij oordeelt dat er een reëel risico blijft dat het minderjarige kind nogmaals wordt uitgehuwelijkt tegen betaling, hetgeen een inbreuk zou betekenen op de Belgische openbare orde en de belangen van het kind zouden schaden. De verwerende partij besluit vervolgens dat verzoeksters visumaanvraag in het kader van gezinshereniging wordt geweigerd met oog op bescherming van haar dochter K.

3.5.2. Verzoekster betwist niet dat dochter K. op minderjarige leeftijd werd uitgehuwelijkt en dat hiermee een som geld gepaard ging. Zij meent evenwel dat het onderzoek van de verwerende partij in deze zaak onzorgvuldig en fundamenteel gebrekkig is geweest. Verzoekster benadrukt dat haar gezin de oorlogssituatie in Syrië is ontvlucht en in precaire omstandigheden terecht kwam in Jordanië met grote ziektekosten, hetgeen heeft geleid tot de extreme beslissing om hun minderjarige dochter K. uit te huwelijken. Zij betoogt onder meer dat de verwerende partij de referentiepersoon, i.e. haar dochter K., zelf had moeten bevragen omtrent haar hoger belang, omtrent haar verlangen te worden herenigd met haar moeder en haar zussen, omtrent haar gezinsleven, omtrent haar leven hier in België, omtrent hoe haar huwelijk en echtscheiding met die man uit Djibouti zijn verlopen, hoe haar verhouding met haar ouders was, of er met geweld gedreigd werd of niet, hoe haar verhouding met haar ouders nu is, en of zij zelf meent dat er enig risico is dat dit ooit opnieuw zou gebeuren, enz. Zonder deze informatie is het voor de verwerende partij onmogelijk om tot een enigszins onderbouwde inschatting van haar hoger belang als kind te komen. Ter illustratie hiervan wordt verwezen naar het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) waar dochter K. omstandig heeft uiteengezet hoe haar huwelijk is verlopen. Een kopie van het verslag opgesteld door de raadsman van dochter K. wordt als stuk 17 bij het verzoekschrift gevoegd. Verzoekster verwijt de verwerende partij de verklaringen van dochter K. bij het CGVS niet te hebben opgevraagd. Vervolgens wordt verwezen naar een e-mail van 7 november 2018, gevoegd als stuk 6 bij het verzoekschrift, waarin de raadsman van verzoekster aan de verwerende partij liet weten dat dochter K. volledig overstuur was omdat zij meende dat ze nooit zal worden herenigd met haar gezin. Verzoekster meent dat hieruit toch kan worden afgeleid dat de gezinshereniging sterk in het belang van dochter K. is, doch dat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. Tevens wordt bij het verzoekschrift ook een brief van 23 november 2018 gevoegd, stuk 7, waarin dochter K. schrijft dat het voor haar belangrijk is dat haar moeder en zussen zo snel als mogelijk bij haar in België komen wonen, dat ze hen erg mist en nodig heeft, dat ze zich hier alleen voelt zonder hen, dat ze in volle bewustzijn haar instemming heeft gegeven voor het huwelijk omdat ze dacht dat ze haar familie financieel zou kunnen ondersteunen en de gemaakte "*immense medische kosten*" zou kunnen betalen, dat ze weet dat haar moeder die beslissing nu niet meer zou nemen, dat haar moeder haar zegt dat haar prioriteiten zijn dat ze nu goed studeert, een diploma behaalt zodat ze later zelfstandig kan zijn en niet afhankelijk hoeft te zijn van een man, dat ze sinds 8 maanden een relatie heeft met een jongen uit Afghanistan en dat haar moeder die relatie goedkeurt. Dochter K. wijst in deze brief ook op het hoger belang van haar zussen en dat het belangrijk is dat ze goed onderwijs kunnen volgen, wat in Jordanië actueel niet kan. Dochter K. geeft aan erg verbaasd te zijn dat ze niet werd gehoord door de verwerende partij. Verzoekster betoogt dat een kindhuwelijk geenszins valt te relativiseren en een ernstige mensenrechtenschending uitmaakt. Het is echter van essentieel belang om de eigen mening van het betrokken kind hierin te horen en af te wegen conform haar leeftijd en maturiteit, en rekening te houden met de omstandigheden eigen aan de zaak indien er een inschatting zou worden gemaakt van het risico dat dit zich opnieuw zou voordoen en van hoe actueel dit risico is. Er wordt gewezen op de maturiteit en beslissingscapaciteit van dochter K. en geconcludeerd dat zij als begunstigde van een subjectief recht op gezinshereniging eenduidig moet

worden gehoord alvorens een beslissing wordt genomen waardoor zij gescheiden blijft van haar moeder en zussen.

3.5.3. Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster geschonden acht, herinnert de Raad eraan dat in casu de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

In het kader van een aanvraag om gezinshereniging rust de bewijslast in de eerste plaats bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die zijn aanspraken op een recht op toegang en verblijf rechtvaardigen.

Het is vervolgens aan de overheid om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen minstens inhoudt dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Wanneer de aanvrager voldoet aan alle vereisten maar de administratie alsnog het gevraagde recht wil weigeren, dan verschuift de bewijslast naar de administratie. Het komt dan aan de administratie toe aan te tonen dat er gegronde redenen zijn om het gevraagde recht te weigeren. In het kader hiervan vereist de zorgvuldigheidsverplichting dat de administratie alle nuttige en relevante elementen vergaart en zich op afdoende wijze informeert alvorens zulke zwaarwichtige beslissing te treffen. Het is in het belang van de aanvrager, om in het kader hiervan, zijn volle medewerking te verlenen.

3.5.4. Ter terechtzitting geeft de verwerende partij zelf aan dat een situatie zoals deze, waar het hoger belang van het kind wordt aangewend om alsnog een gezinshereniging tussen een niet-begeleide minderjarige vluchteling en een ouder te weigeren, zich naar haar weten nog niet eerder heeft voorgedaan. Dit maakt de onderhavige zaak zeer buitengewoon, aldus de verwerende partij.

Gelet op wat werd gesteld in punt 3.5.3., mag dan ook van de verwerende partij worden verwacht dat zij zich afdoende heeft geïnformeerd en alle nuttige en relevante elementen heeft verzameld vooraleer zij zulke zwaarwichtige beslissing treft.

Zoals eerder vermeld, is het enkel in uitzonderlijke situaties dat een scheiding tussen ouder en kind noodzakelijk is in het belang van het kind. Een kindhuwelijk lijkt een voorbeeld te zijn van zulk een uitzonderlijke situatie die een scheiding tussen ouder en kind zou kunnen verantwoorden in het hoger belang van het kind. Echter, de vraag of het hoger belang van het kind daadwerkelijk is gelegen in de scheiding van ouder en kind, vereist vanzelfsprekend een zorgvuldig en individueel onderzoek waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden en de persoonlijke context van de betrokken niet-begeleide minderjarige vluchteling. Waar het behoud van de gezinseenheid in conflict treedt met de noodzaak om een kind te beschermen tegen zijn ouders, moeten de verschillende concurrerende belangen van het kind tegen elkaar te worden afgewogen om vervolgens te bepalen of het hoger belang van het kind is gelegen in een scheiding tussen dit kind en zijn/haar ouders dan wel in een gezinshereniging. Het is evident dat een evenwichtige en redelijke beoordeling wordt gemaakt van alle in het geding zijnde belangen van het kind, hetgeen uiteindelijk tot een weloverwogen en gemotiveerde beslissing moet leiden (zie in deze zin ook HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en 357/11, *O. en S.*, par. 81).

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij: *“Volgens het asielrelaas zou het kind hebben toegestemd om zo haar ouders uit een precaire situatie te halen.”* Vervolgens vraagt de verwerende partij zich af *“in hoeverre men in dergelijk geval kan spreken van een huwelijk uit vrije wil indien het amper 13-jarige kind hiermee vooral haar ouders wenst te helpen”* en betoogt zij dat het aan de ouders is om toe te kijken op het welzijn van het minderjarige kind en dat een dergelijke praktijk hoe dan ook strijdig is met de Belgische openbare orde. Zoals gezegd, een kindhuwelijk is een zwaarwichtig element dat op het eerste gezicht pleit voor het handhaven van de scheiding tussen dochter K. en verzoekster, doch dit ontslaat de verwerende partij er niet van om de bescherming van dochter K. af te wegen tegen de andere belangen van deze dochter, die gelegen zijn in het herstel van de gezinseenheid. Om uit te maken of het hoger belang van het kind in dit concreet geval gelegen is in het handhaven van de scheiding tussen dochter K. en verzoekster dan wel in het herstel van de gezinseenheid, kan geen genoegen worden genomen met de hierboven vermelde vrijblijvende en algemene overwegingen uit de bestreden beslissing. Hieruit blijkt immers niet dat de verwerende partij ook oog heeft gehad voor de belangen van dochter K. die gelegen zijn in het herstel van de gezinseenheid, laat staan dat zij in het kader van de afweging of een herstel van de gezinseenheid mogelijk alsnog prevaleert ten volle aandacht heeft besteed aan en voldoende rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden

en persoonlijke context waarin het kindhuwelijk van dochter K. plaatsvond, met name de situatie van een ontheemd gezin in Jordanië op de vlucht voor de oorlog in Syrië, hun land van herkomst.

Dit alles klemmt des te meer nu de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat dochter K. in casu moet worden beschermd tegen een herhaling van het gebeurde. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij is nagegaan of de omstandigheden die hebben geleid tot de uithuwelijking van dochter K. zich heden terug kunnen voordoen dan wel of er andere omstandigheden voorhanden zijn die een actueel risico aanwijzen. De verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot de vaststelling dat dochter K. nog steeds minderjarig is en stelt "*dat er geen enkel uitsluitend is dat een dergelijke praktijk niet meer zal worden toegepast door de moeder op het minderjarige kind*". Deze loutere en summiere stelling geeft evenwel geen blijk van een concreet en zorgvuldig onderzoek naar een reëel risico op een nieuwe uithuwelijking van een minderjarig kind tegen betaling. Bij gebrek aan een administratief dossier kan voorts niet worden nagegaan of voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een nauwgezet onderzoek heeft plaatsgevonden naar de noodzakelijkheid om dochter K. gescheiden te houden van verzoekster dan uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat net deze uithuwelijking als minderjarige door haar ouders, de reden is waarom dochter K. is gevlucht en internationale bescherming heeft gevraagd in België. Nog volgens de verwerende partij heeft verzoekster tijdens het interview op de Belgische ambassade in Jordanië verklaard dat zij akkoord ging met het huwelijk van dochter K. en had zij geweten wat zij nu weet, dan had zij zich wel verzet. De verwerende partij meent dat uit deze verklaringen van verzoekster kan worden afgeleid dat zij er als moeder nog steeds niets van begrepen heeft en nog steeds een gevaar vormt voor dochter K.

Mocht dochter K. inderdaad gevlucht zijn voor haar ouders omwille van dit kindhuwelijk en om deze reden de vluchtelingenstatus hebben gekregen, zoals de verwerende partij beweert, dan zou het volkomen tegenstrijdig zijn en inderdaad niet van goed bestuur getuigen om, enerzijds, dochter K. internationale bescherming te verlenen omwille van haar uithuwelijking als minderjarige door haar ouders en, anderzijds, gezinshereniging met haar ouders toe te staan. Verweerders argumentatie kan evenwel niet in de bestreden beslissing worden gelezen. De verwerende partij verwijst in haar nota naar verklaringen van de moeder op de ambassade, verschillende inlichtingen die werden gevraagd en verkregen en de verklaringen van dochter K. in het kader van haar asielaanvraag, maar een administratief dossier werd niet ingediend. De juistheid van verweerders argumentatie, die ter terechtzitting door de raadvrouw van verzoekster en door dochter K. wordt betwist, kan niet worden nagegaan. Evenmin kan worden nagegaan of de verwerende partij kennis heeft kunnen nemen van de verklaringen die dochter K. tijdens haar gehoor bij het CGVS heeft afgelegd noch blijkt dat de verwerende partij zich bij het CGVS heeft bevroegd omtrent de redenen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Alleszins kan in de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 februari 2016, die verzoekster als stuk 20 bij haar verzoekschrift voegt, niet worden gelezen dat dochter K. is gevlucht voor haar ouders en specifiek om die reden internationale bescherming vroeg in België.

Verzoekster meent dat dochter K. moest worden gehoord alvorens een beslissing wordt genomen waardoor dochter K. gescheiden blijft van haar moeder en zussen en betoogt tevens dat er geen aandacht werd besteed aan de wens van dochter K. om met haar moeder en zussen te worden herenigd, noch aan de impact van de scheiding op het welzijn van dochter K. In deze verwijst de Raad naar het door verzoekster aangehaalde en hierboven reeds besproken artikel 24, lid 1 van het Handvest. Dit artikel bepaalt dat kinderen vrijelijk hun mening mogen uiten en dat aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden, in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid, passend belang moet worden gehecht. In haar verzoekschrift merkt verzoekster, met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, terecht op dat het recht om te worden gehoord, zoals het volgt uit artikel 24, lid 1, van Handvest, geen absolute verplichting uitmaakt maar concreet moet worden beoordeeld in het licht van de noden in verband met het belang van het kind. Wegens het uitzonderlijk karakter van deze zaak is een meer nauwgezette zorgvuldigheidsplicht van tel. Aldus meent de Raad dat, indien zij van mening is dat dochter K. moet worden beschermd tegen verzoekster, de verwerende partij dochter K. had moeten horen over haar voornemen om de gezinshereniging te weigeren in het belang van deze dochter. Dit geldt des te meer daar dochter K. over de nodige maturiteit beschikt en in principe een recht op gezinshereniging heeft. In casu is dit niet gebeurd en beperkt de verwerende partij zich tot het verweer dat dochter K. werd gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Het asielgehoor is één van de elementen waarmee de verwerende partij in deze zaak rekening dient te houden. Het biedt evenwel geen uitsluitend over het standpunt van dochter K. met betrekking tot de

weigering van de aanvraag om gezinshereniging, het in stand houden van de scheiding tussen haar en verzoekster en de impact ervan op haar welzijn.

Ten slotte neemt het bovenstaande niet weg dat van verzoekster als aanvrager van een visum met het oog op gezinshereniging en haar dochter K. mag worden verwacht dat zij samenwerken met de verwerende partij en alle elementen bijbrengen die hun aanspraken rechtvaardigen, bijvoorbeeld door het afleggen van eerlijke verklaringen en door hun medewerking te verlenen aan de verwerende partij bij het verzamelen van de info die zij nodig acht.

De Raad benadrukt dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit impliceert dat hij niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en dus niet zelf een belangenafweging kan doorvoeren. Hij kan enkel nagaan of de belangenafweging niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat het onderzoek naar het hoger belang van dochter K. is tekort geschoten nu niet blijkt dat de verwerende partij de verschillende belangen van dochter K., met name het herstel van de gezinseenheid door middel van gezinshereniging versus de bescherming van dochter K. door het handhaven van de scheiding tussen deze dochter en verzoekster, zorgvuldig heeft afgewogen. De bestreden beslissing is in het licht van artikelen 10, § 1, 7° en 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. Het verweer in de nota, hierboven besproken, doet niet anders besluiten.

3.5.5. Het tweede onderdeel van het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Een verdere bespreking van de overige middelen dringt zich niet langer op. De eerste bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.

4. Het beroep in de zaak sub 2

Onder punt 2 werd vastgesteld dat er een nauwe feitelijke samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster, en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing genomen in hoofde van de minderjarige verzoeksters, de kinderen van verzoekster.

Uit de motieven van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing blijkt dat de visumaanvragen van de minderjarige verzoeksters worden geweigerd omdat de visumaanvraag *“de aanvraag van de moeder echter het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering”*. Daarbij wordt overwogen *“dat het enige humanitaire element in de aanvraag van de kinderen, met name het samen reizen met de moeder teneinde de eenheid van het gezin te bewaren bijgevolg niet meer van toepassing is”, “dat, gelet op de weigering voor de moeder, de kinderen niet alleen achterblijven en er geen directe noodzaak is voor het toestaan van een humanitair visum”* zodat *“ook de visumaanvraag van de meereizende kinderen geweigerd.”*

Gelet op de libellering van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, leidt een vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot de vernietiging van deze beslissingen.

Het eerste en enige middel van de minderjarige verzoeksters en de argumentatie van verwerende partij daartegen, zoals ontwikkeld in de nota met opmerkingen, behoeven om deze reden geen verdere bespreking.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vier beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,
mevr. A. WIJNANTS,
mevr. M. MAES,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA